

[Inger Stilling Pedersen]

Det kunne så være et forslag, som vi kunne drøfte nærmere og se på, hvilke muligheder der er, hvis man selv gerne vil være hjemme og passes af ens nærmeste eller andre.

Efter min mening gælder det om at få vedtaget det forslag om, at man kan komme på plejehjem det sted, man gerne vil, og så kan man måske drøfte det andet for sig.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg synes, det er så ærgerligt, at fru Grete Schødts tror, at man kun kan gennemføre nye ideer eller forsøg, hvis der følger en stor pose penge med til de konkrete ting. Jeg tror faktisk godt, man ude omkring i kommunerne kan have god erfaring med at prøve noget nyt og prøve at lade de ældres ønsker komme i fokus og sige: Jamen er der behov for at prøve nogle ting på en anden måde, så lad os gøre det, men under skyldig hensyntagen til, at de økonomiske rammer er begrænsede, og det er vi bare nødt til at acceptere. Men det hindrer ikke, at man sagtens kan sætte noget nyt i gang.

Pernille Frahm (SF):

Vi har denne debat i dag, og vi har disse tre lovforslag, fordi vi har et problem, som vi – som hr. Jørn Pedersen siger – helst skal løse på den enklest mulige og den mest forståelige måde både for den enkelte og for kommunen. Vi har et problem, som vi gerne vil løse: Vi vil gerne ophæve stavnsbåndet. Det er også blevet sagt i pressen, at det, vi gør nu, er, at vi ophæver stavnsbåndet.

Det bliver også antydnet af både Socialdemokratiet og CD, at det skulle være resultatet af de to lovforslag, nr. L 137 og nr. L 144. Men går man dem rigtigt efter i sømmene, kan man se, at det, det bliver til, er, at vi ophæver stavnsbåndet på ganske særlige betingelser og i ganske særlige tilfælde. Hvad er det for en ophævelse? Det kan da højst kaldes for en lempelse af stavnsbåndet. Det, man gør i de to forslag, er, at man stadig væk skiller de ældre ud som en særlig gruppe, hvorpå man sætter stemplet »Udgift«, og på den måde legaliserer man en umyndiggørelse af denne gruppe.

Kunne man f.eks. forestille sig, at vi satte et tilsvarende stempel med »Indtægt« på gode skatteydere, og kunne man videre tænke sig, at det skulle være et problem, hvis en rigtig god

skatteyder flytter fra én kommune til en anden, og at man skulle kunne forhindre vedkommende i at flytte? Eller at man skulle sætte et større apparat i gang for at udrede særlige refusioner kommunerne imellem, når denne gode indtægt forsvinder? Det er der vist ingen der har tænkt sig at foreslå.

Det frygtede pres på de gode kommuner, som nogle har talt om kunne blive resultatet af SF's forslag, er stærkt overdrevet. Vi skal ikke glemme, at vi taler om en gruppe, som er meget lidt mobil, en gruppe, som normalt ikke bryder sig om alt for store forandringer og den deraf følgende usikkerhed.

Forskellen mellem vores lovforslag og lovforslagene nr. L 137 og L 144 er, at vi først og fremmest vil sikre de ældres ret, mens man i de andre forslag først og fremmest prøver at sikre administrationens ret.

Tom Behnke (FP):

Det burde ikke være nødvendigt at lovgive om ret til ophold på plejehjem m.v. i en anden kommune. Det burde være et anliggende, som kommunerne selv kunne finde ud af. Men der er altså nogle kommuner, som ikke kan finde ud af det, og så træder vi til og får ændret lovgivningen.

Fremskridtspartiet ønsker at ændre loven på en sådan måde, at det ikke er lovene, der giver kommunerne mulighed for at stavnsbinde de ældre til et bestemt sted. Og med hensyn til finansieringen har vi den holdning, at det skal være fraflytningskommunen, der skal betale udgifterne i tilflytningskommunen.

Vi mener også, at der skal være adgang til anke, fuldstændig som foreslået af Socialdemokratiet og CD. Fremskridtspartiet finder til gengæld ikke, at begrebet »nære pårørende« skal være biologisk betinget, sådan som det er foreslået af Socialdemokratiet og CD.

Den boligsøgende skal efter vores mening indgå på lige vilkår med andre ansøgere på eventuel venteliste i tilflytningskommunen, således at der ikke bliver noget brok dér. Ordningen skal efter vores mening ikke kun gælde for de ældre, men også de handicappede, både de fysiske og de psykisk handicappede. Og boligformen er underordnet. Så længe den er anvist, og så længe personen er berettiget til en anvist, er vi fuldstændig ligeglade med, hvad man kalder boligen.